

Hvor i øvrigt Forrentningen af en Kapital ikke nøjagtig kan angives, ansættes Rentenydelsen til 4 pCt. af Kapitalen.»

Medens det i den tidligere Lovs § 24 bestemtes, at Afgiften, naar offentligt Skifte finder Sted, forfalder til Betaling ved Boets Slutning, bestemmer Lovens § 24 nu, at Afgiften skal betales, saa snart Udbetaling efter Opgørelsen i Boet kan ske.

I Lovens § 26 er indsat, at selvskiftende Arvinger paa Skifteforvalterens Begæring er pligtige at fremskaffe Oplysninger om Vurdering af faste Ejendomme og andre Oplysninger, der anses nødvendige for Kontrollen med de i Arveanmeldelsen fastsatte Værdier.

Til Begrundelse af den nye *Afgift af Gave* udtales i Bemærkningerne til Lovforslaget følgende: »Med Hensyn til Arveforskud og Forstrækninger til Livsarvinger, der kommer til Afkortning i Henhold til § 10 i Forordningen om Arv af 21. Maj 1845, har Regelen hidtil været den, at de beskattedes med Arveafgift ved Yderens Død, medens de var fritaget for Indkomstskat. Af Gaver, der ikke ydes som Arveforskud, var Modtageren, hvad enten han var Livsarving eller ikke, pligtig til at svare Indkomstskat, og det samme gjaldt Forstrækninger til Livsarvinger, naar Afkortning i Arv ikke var anordnet. Gennemførelsen af disse Regler har i forskellige Henseender voldt Vanskeligheder. Ved Udbetalinger og Gaver mellem beslægtede, særlig mellem Forældre og Børn, er det meget ofte Tilfældet, at Ydelserne i Virkeligheden gaar ud paa en Fordeling af Formuen mellem de arveberettigede inden Arveladerens Død, uden at der er truffet nogen egentlig Aftale om, at Ydelsen skal komme til Afkortning i Arv. I saadanne Tilfælde skulde altsaa egentlig betales Indkomstskat, men dette finder ofte ikke Sted, idet Modtagerne i Virkeligheden regner med, at Ydelserne til dem træder i Stedet for Arv. Regelen om, at der for Arveforskud og Forstrækninger først svares Arveafgift ved Yderens Død, har dernæst den betydelige Ulempe, at Afgiftskravet ofte først gøres gældende en lang Aarrække efter, at den økonomiske Forandring er sket, som begrunder det, og paa et Tidspunkt hvor det ofte kan være vanskeligt at faa Forholdene oplyst, og hvor Afgiftskravet ofte maa føles særlig byrdefuldt af den afgiftspligtige. I den sidstnævnte Henseende har Finansministeren vel ved Loven af 1908 § 3 en særlig Eftergivelsesmyndighed, men denne, der bl. a. er betinget af, at de ydede Midler i alt væsentligt er forbrugt, kan dog i mange Tilfælde ikke raade Bod paa Ulemperne. Derhos formenes det »at maatte indrømmes, at det i alt Fald